

ВЕЛМОЖЫТЕ СЕ ВРЪЩАТЬ ПРИ АЛЕКСАНДРА.

Александръ сѣделъ въ Александріа много ѹка-
хренъ заради Войводыте си, и заради фло-
тѣтъ си, и ималъ голѣмы мысли заради за-
бавленіе то имъ, защото неможилъ да раздѣ-
ли за коя причина были се забавили толкова време.
Единъ день, часъ полуденный, дошелъ Антиохъ
съ сичкѣтъ си флотъ, и казалъ на-Александ-
ра какъ направилъ крѣпость на Антиохіа. Слѣдъ
него дошелъ Селевкій, и исповѣдалъ какъ
направилъ Селевкіа. Третіѣтъ день дошелъ
Беликій Капетанъ Вузантий, исповѣдалъ и той,
защо направилъ крѣпость Вузантиа на едно много
прекрасно мѣсто. Александръ като ги видѣлъ
защо се сѣбрали сичките, пріелъ велика радость.
Тамо гдѣто се сѣбрали сичките, направели дрѣ-
га крѣпость, и а назовали едно сѣраце, и сѣ-
дели тамо 6: мѣсцы, и чакали догдѣ да дой-
датъ онѣ що то отишли по сѣхо съ конѣ.

ВѢСТНИЦЫ НА АЛЕКСАНДРА.

Дошли вѣстницы при Александра и рекли: До
доечера иди Птолемей, и Філонъ. Онаа ве-
черъ дошли и тѣи благополучно, и цѣлѣвали ръ-
ка на-Александра. Закачели да приказоватъ стра-
даніята, и воюете които направили на-Барка-
рійските мѣста, и на-Египетските царства, какъ
повѣдали Баркарыте, и ги довели вързаны. А-
лександръ тогава имъ далъ клетва страшна: и
тѣи мѣ се заклели да са всегда неговѣ, който
часъ ги потѣрси да отидатъ сичките съ вой-
ската си, и така ги пѣснелъ да си отидатъ. Далъ
имъ дарове много, и отишли на мѣстата си: и
повелилъ имъ да мѣ прататъ харачъ.